

1

Ensam.

Jag hade levt ensam i så många århundraden att jag till sist fått nog och därför bestämt mig för att göra slut på allt den där kvällen. Jag bad till alla de gudar vars existens jag tvivlat på, att det inte skulle finnas något sådant som en odödlig själ, eller att jag skulle ha förlorat min för länge sedan. Jag ville inte fortsätta. Inte då. Inte i någon form.

Ironiskt nog hade jag fortfarande en romantikers hjärta, en poets själ som inte skapade, bara kände. Det kändes därför passande att jag gjorde mina sista ögonblick på jorden värdiga. Det var därför jag låg på den hårda, daggvåta klippan ovanför ett brusande vattenfall under nattens mörkaste timmar.

Jag låg där och lyssnade på det brusande vattenfallet och kände smaken av vattendroppar i luften. Jag stirrade upp på den mörka himlen där stjärnorna gnistrade som diamanter och väntade på att få se soluppgången för första gången på många århundraden. Jag undrade hur högt det gyllene klotet skulle klättra innan dess kyss fick min kropp att glöda, hur länge jag skulle tillåtas att titta på den innan elden förtärde min kropp.

Det skulle bli smärtsamt - outhärdligt smärtsamt för en varelse vars sinnen var så förstärkta som en många hundra år gammal vampyr. Jag tänker inte säga att jag inte fruktade smärtan, för det gjorde jag. Jag bävade för den. Och ändå skulle jag välkomna den för att få uppleva den sköna befrielse som jag så innerligt hoppades väntade på mig på andra sidan.

Jag hade levt ett långt, innehållsrikt liv. Men inget bra liv. Odödligheten hade varit bortkastad på en man som jag.

Där låg jag och väntade på solen, väntade på döden, med ryggen mot den svala, massiva klippan. Mitt ansikte och mina kläder var täckta av droppar från vattenfallet, ögonen var fyllda av stjärnor som långsamt försvann på en himmel som bleknade från indigo till lila. Nu skulle det inte dröja länge. En timme till, två som mest.

Dånet från vattenfallet blandades med kvittret från fåglarna, som när de vaknade före gryningen genast inledde sitt arbete med att väcka solen med sång. Jag lyssnade på fågelsången som jag aldrig gjort tidigare. Förr hade den alltid inneburit en varning för mig. Nu var den min sorgesång, mitt personliga rekviem. Med slutna ögon njöt jag av symfonin medan jag väntade på att döden skulle komma.

Då stördes plötsligt sången av ett ovälkommet ljud, en dissonans som inte hörde hemma där och som skulle förändra allt. Jag tror att jag visste, redan då. Det var ljudet av en kvinna som grät.

Arg över avbrottet öppnade jag ögonen. Mitt vackra, högstämda avsked från världen var förstört. Jag satte mig upp och sökte efter källan till gråten, medan jag tänkte att inkräftaren skulle vara tacksam om jag inte bestämde mig för att ta med henne på min sista resa. När jag fick syn på henne reste jag mig och min kropp började med ens värka.

Till och med på avstånd kunde jag se att hon var vacker. Det var det inget tvivel om, ens för mina övernaturliga ögon. Hon stod på andra sidan den mörka kaskaden, på yttersta kanten, och stirrade ner i skummet långt nedanför, och jag förstod att hon tänkte hoppa.

Hon ville dö. Precis som jag.

*

Från den stund jag fäste blicken på henne försvann alla tankar på min egen olycka. I stället var det hennes öde som fyllde mitt huvud. Den unga kvinnans gyllene hår, långt och lockigt, rörde sig i den fuktiga vinden som steg från det dånande vattenfallet. Jag tvingade hennes medvetande att öppna sig för mitt. Det var inte svårt att läsa henne - hennes känslor bubblade över, av smärta och överväldigande sorg.

Varför? undrade jag. Vad kunde ha orsakat så mycket smärta i någon så ung?

Men så förstod jag att jag inte hade tid att fördjupa mig i hennes medvetande i jakt på svar, för hon tog ännu ett steg närmare stupet. De nakna tårna böjdes över kanten och hakan lyftes när hon bredde ut armarna likt en vacker gam som torkade sina vingar i morgonsolen.

Jag skrek med mina lungors fulla kraft, vilket var skräckinjagande när det kom från en vampyr som var så gammal som jag. - *Nu! Stai!*

Hon ryckte till och blicken mötte min över den breda klyftan. Hon verkade inte ha blivit rädd för min onaturliga röststyrka, även om hon måste förstå att rösten inte kunde tillhöra någon vanlig man. Vänd mot mig stirrade hon och sedan vidgades hennes ögon igenkännande.

Jag höll upp en hand för att utan ett ord tala om för henne att stanna kvar där hon var. Hon kände igen mig - jag var av kungligt blod. Hon måste lyda mig.

Ändå gjorde hon inte det. I stället lutade hon sig fram och föll, mer än hoppade, ner i tomrummet. Jag hade inget annat val utan måste dyka efter, och med lite mer än bara min viljekraft och instinkt sträckte jag ut kroppen och siktade in mig på henne.

Flickan föll långsamt genom luften med slappa lemmar. Min egen kropp, med utsträckta armar och ben, skar genom luften som en kniv, medan jag med hjälp av mina tankar försökte få henne att sakta in och själv falla snabbare.

Jag hade inte lärt mig bemästra flygandets svåra konst, till skillnad från vissa av min sort. Jag kunde visserligen byta skepnad, men det tog tid att uppnå det och tid var något jag inte hade. Så mitt val, om det alls kunde kallas val, var att hejda hennes fall med min egen kropp.

Allt verkade ske mycket långsamt när jag skar genom dimman som omslöt henne. Och sedan var jag framme och min kropp krockade med hennes. Jag försökte dämpa kollisionen genom att slå armarna om hennes smala kropp och jag vände mig om i luften med ryggen vänd mot marken.

Under ett ögonblick mötte hennes ögon, glänsande och svarta som onyx, min blick med en styrka jag aldrig känt förut. - Varför? viskade hon.

Smärtan i detta enda ord var mer än jag kunde förstå och jag kunde inte för mitt liv komma på ett svar. Jag visste inte varför.

I samma stund exploderade smärtan i mig, när flodens vassa stenar plötsligt hejdade vårt fall. Det iskalla vattnet omslöt mig, fyllde min näsa, min mun och mina lungor. Benen knäcktes under min hud och allt blev mörkt.

Men samtidigt visste jag att det inte var dödens mörker. Anståndet var tillfälligt, som så många gånger förut. Det var samma mörker som var mitt fängelse, mitt liv.

*

När jag vaknade kände jag lukten av en brinnande brasa, gjord på grenar från barrträd. Det fräsande ljudet från kådan gick inte att ta miste på. Smärtan slet i min kropp. Då visste jag att det fortfarande måste vara natt. Jag kunde inte ha varit medvetlös länge. Dock måste en viss tid ha passerat.

Jag låg i en grotta, dold bakom vattenfallet, och jag kunde se en tunnel som slingrade sig längre in i berget och ner, bort från kaskaden. Vi måste ha kommit den vägen. De små flammorna hoppade och dansade någon meter från mig och kläderna torkade långsamt på min kropp. Flickan satt på andra sidan brasan och betraktade mig över de gula eldslågorna.

- Jag trodde att ni var död, sa hon och rösten var som honung med små bitar av vaxkakan kvar, len, men något hes. Jag är glad att ni inte är det, tillade hon.

- Men inte så glad att du inte är det.

Hon vände hastigt bort blicken. - Inte så glad, nej.

- Varför?

Med sänkt huvud lät hon de smala axlarna sloka. Klänningen var blekt brun och alldaglig, uringningen rundad och tyget slitet. - Hela min familj är borta, mumlade hon. Jag ser ingen anledning till att jag inte ska göra dem sällskap. Här finns inte längre något för mig.

Jag nickade. - Jag förstår.

De mörka ögonen smalnade. - Tänker ni inte bråka med mig? Ska ni inte tala om för mig hur mycket jag har att leva för, hur mycket som ligger framför en sjuttonårig flicka, som alla andra har gjort?

- Varför skulle jag bråka med någon som söker tröst i döden, när jag själv var där uppe i natt för att göra samma sak?

Hon stirrade på mig, av allt att döma häpen över mitt avslöjande. - Men ni ... ni är prins.

- Och jag vet vad smärta är. Och jag blöder, precis som du. Nej, jag ska inte bråka med dig, min sköna. Jag kan inte ens säga varför jag bestämde mig för att lägga mig i dina planer. Förutom ...

- Ja? frågade hon.

Jag ryckte på axlarna. - Förutom att jag blev så tagen av din skönhet att jag inte kunde låta bli. Det var ren själviskhet från min sida. Ett kort ögonblick, när jag såg dig vid stupet, tyckte jag att jag såg en skymt av ... Jag drog efter andan och fortsatte. För vad gjorde det för skillnad nu, om jag talade sanning eller ljög, om jag försökte uppföra mig korrekt eller rädda min stolthet? - Jag tyckte att jag såg en skymt av en anledning att leva i kanske en natt till.

- Och anledningen var ... att rädda mig?

- Nej, sa jag snabbt. Inte för att rädda dig. För att lära känna dig. För att prata med dig, för att dela min smärta med någon som kanske kan förstå den. Jag sänkte huvudet. - Jag sa ju det. Jag var bara självisk. Förlåt om jag har förlängt ditt lidande på grund av min tanklöshet.

Hon studerade mig en lång stund. - Jag kan lika gärna dö i morgon som i dag, sa hon sedan. Berätta för mig om er smärta.

Jag stirrade på henne. Flammorna fräste och knäppte. Och jag hörde mig själv viska. - Det kanske jag gör. Men först ska jag berätta något annat för dig. Det är något som aldrig tidigare har avslöjats för någon. Det kan aldrig lämna det här stället.

Flickan ryckte på axlarna. - Jag tänker heller aldrig lämna det här stället, min prins. Jag kommer att ta med er hemlighet i graven.

Hon såg på mig.

- Berätta, fortsatte hon andlöst. Hur kommer det sig att ni kunde tala med en röst som var högre än vattenfallet? Och hur kommer det sig att ni kunde flyga genom dimman för att rädda mig, som en hök sveper ner mot en orm på ängen?

- Vad tror du själv? frågade jag. Jag kan se att du redan har en uppfattning. Har du lyssnat på byborna och deras skvaller om mig?

Hon log, men leendet var inte glatt, utan bittert. - Man kan inte leva bland sladdertackor utan att höra deras historier. De säger att ni har sålt er själ till djävulen för att bli odödlig. De säger att kungen inte ens är er riktiga far, utan en avlägsen ättling till er, som påstår att ni är hans son för att hjälpa er bevara er hemlighet. Hon riktade blicken mot min mun. - De säger att ni dricker oskulders blod för att förbli evigt ung.

För första gången såg jag ett ljus i hennes ögon. Ett ljus av upphetsning, ett farligt ljus. Den här flickan var äventyrslysten. - Och vad säger *du*? undrade jag.

Hon ryckte på axlarna. - Jag säger att om det vore sant skulle ni inte vara så ivrig att dö. Om det vore sant skulle ni inte ligga här och vrida er i plågor just nu.

- Det är sant, jag har ont. Men jag kommer att sova under dagens ljusa timmar och när jag vaknar igen vid solnedgången kommer jag att vara helt återställd.

Hennes ögon vidgades.

- Eller jag kan bli återställd mycket snabbare, tillade jag. Faktiskt genast, genom bara en droppe av ditt oskuldsfulla blod.

Flickans leende bleknade långsamt. - Ni försöker skrämma mig, men det kan ni inte. Om ni vill ta mitt blod, så ta det. Ta varenda droppe och låt mig dö. Jag bryr mig inte om det.

- Jag skulle inte låta dig dö, min sköna. Bara låta dig flämta av njutning, och kanske inte längre så oskuldsfullt.

Med blixtrande ögon kom hon på fötter och gick runt brasan. Framför mig sjönk hon ner på knä och slet upp klänningslivet, så att halsen och bröstet blottades.

- Tro inte att jag är någon dum liten gås, väste hon. Om det är min oskuld ni vill ha, behöver ni inte ta till några skräckhistorier. Jag kan lika gärna känna en man innan jag dör.

Jag stirrade på henne, på bröstet som var ungdomligt runda och fasta. Hennes skönhet och livskraft överväldigade mig och hungern som gnagde i mig natt efter natt vaknade som ett odjur och krävde näring.

Långsamt satte jag mig upp och hungern överträffade till och med smärtan som rörelsen orsakade. Jag sträckte mig mot henne, lade handen om hennes nacke och drog henne närmare. Långsamt lät jag läpparna smeka hennes kind, innan jag fortsatte till halsen, nyckelbenet, bröstet och ägnade mig helhjärtat åt dem tills flickan var andlös och spänd i hela kroppen.

Då lät jag munnen glida uppåt igen, till hennes hals, till hennes läckra, saltsmakande hals. Jag särade på läpparna och sög på huden, kände blodet strömma till i halspulsådern lika tydligt som jag hörde vattenfallets dån utanför grottan.

Med handen om hennes bakhuvud drog jag det en aning bakåt och bet sedan till. Och när mina huggtänder trängde igenom ådern och hennes blod flödade över min tunga kände jag allt hon kände - inklusive det klimax som fick hennes kropp att darra.

Miss a inte den spännande fortsättningen av *Den utvalda* av Maggie Shayne nästa fredag

...